

maatte det vel og antages, at, hvis et Medlem af Høiesteret blev valgt til Rigsretten, og derefter traadte ud af sin Stilling i Høiesteret, skulde han dog vedblive at være Medlem af Rigsretten; thi han var jo lovligt valgt til Rigsretten, idet han havde Sæde i Høiesteret paa den Tid, han blev valgt. De Anskuelse, som jeg i denne Henseende har udtalt, ere fuldkomment stemmende med de Forhandlinger, som fandt Sted paa Rigsdagen i det afvigte Aar, hvor den Betragtningssmaade ganske gjorde sig gjældende, som er fulgt i Udkastet til Loven, og som Udvalget har formeent at maatte tiltræde. Det er paa den anden Side jo unægteligt, at i bevægede Tider maa man ønske, saavidt muligt, at bevare Domstolenes Uafhængighed af Diebliffets Strømninger, og, saavidt det var muligt, ad den omhandlede Veie at virke for dette Maal, saa vil jeg erkjende, at det var et Maal, som det vel var værd at virke for. Men ligesom denne Betragtningssmaade ikke for mig kan være tilstrækkelig, naar jeg ikke kan bringe den i Harmoni med Grundlovens Ord og Mening, saa troer jeg i alt Fald ikke, at det nævnte Maal kan naaes ad denne Veie, hvorom her er Spørgsmaal. Var det Tilfældet, at der udviklede sig en saadan Spænding mellem Regjeringen og Landssthinget, at Kronen kunde finde Anledning til at opløse Landssthinget, saa er det vist, at Striden var bragt ind i Thinget, og derved ogsaa maatte formodes at have grebet den Deel af Rigsretten, som var udgaaet fra Landssthinget, følgerligt kunde man ingenlunde sige, at Rigsretten stod uberørt af Diebliffets Bevægelser, og naar da saadanne Forhold medførte en Appell fra Kronen til Folket, grundet derpaa, at Regjeringen vendede Understøttelse for sin Anskuelse hos Folket, var det vel endog urigtigt, at denne constitutionelle Fremgangssmaade ikke ligeledes kom til at virke paa Rigsrettens Sammensætning. Det er disse Anskuelse, som væsentligt ligge til Grund for, at jeg, uden derom at nære nogen Tvivl, har sluttet mig til den Anskuelse, Lovudkastet i dette Punct har fulgt.

Det næste Punkt, som ligeledes berører Lovudkastets Forhold til Grundloven, omhandler Pag. 16 i Motiverne, og det er af Vigtighed

i Henseende til en Indstilling, eller rettere 2 Indstillinger, som ere gjorte fra Udvalgets Side, vedkommende Forretningsordenen og Forfølgningssmaaden ved Rigsretten. Det er antaget fra Lovconcipliffens Side, at det ikke skulde være foreneligt med Grundlovens § 72, at Retten nogenstunde skulde kunne holdes med et ringere Antal end 16 Medlemmer, og det er den Anskuelse, der er gennemført i det Udkast, som foreligger det ærede Thing. Det forekommer mig imidlertid, at man derved har overseet, at, hvad Grundloven omhandler i de Paragrapher, der handle om Rigsretten, det er Rigsrettens egentlige dømmende Virksomhed, det er ikke de Forretninger, der gaae forud for dens egentlige dømmende Virksomhed; det er navnlig ikke Beviisførelsen, ikke de Undersøgelser, som kunne være fornødne, inden Proceduren begynder, og danne Grundvolden for den derpaa følgende Dom. Dette vil skjønnes ved at hensee til Grundlovens 20de §, som kun lyder: „Ministrene kunne tiltales for deres Embedsførelse; Folkethinget anklager, Rigsretten dømmer,“ og den 73de §, som siger: „Rigsretten paaekjender de af Folkethinget mod Ministrene anlagte Sager“ o. s. f. Udvalget troer derfor, at saadant som man i den nævnte Henseende maa holde sig strengt til, hvad der er foreskrevet i Grundloven, saa har man en større Frihed i Henseende til den Deel af Rettens Virksomhed, som gaaer forud for dens egentlige dømmende Kald, og det er i Sandhed en Nødvendighed, at det maa saaledes være, naar ikke Loven, anvendt paa Livet, skal blive upraktisk. Udvalget har meent, at, naar man fordrer den samlede Rigsrets Deeltagelse i dens egentlige dømmende Kald, og dernæst fordrer, at enhver Rigsrets Sag skal paaegyndes af den samlede Rigsret, saaledes at den videre Behandling stilles under den samlede Rigsrets Ansvarlighed, saa kan det tilstedes — hvad der er nødvendigt, for at Retten kan have sin Gang — at en større Frihed indrømmes med Hensyn til andre Dele af dens Virksomhed, som jeg nærmere vil komme til at berøre. Det er nemlig aabenbart, at under Behandlingen af en maassæ vidtløftig Rigsrets Sag kan det skee, at